Enderrock | Enderrock | Actualitzat el 06/11/2017 a les 12:30

Víctor Bocanegra: «He connectat amb la bellesa i la perfecció formal de Carner»

El barceloní és un dels cinc finalistes al Premi Miquel Martí i Pol del Certamen Terra i Cultura, amb la musicació del poema «Serenada d'hivern» de Josep Carner

Víctor Bocanegra | Juan Miquel Morales

El jurat del Premi Miquel Martí i Pol 2017 organitzat pel Celler Vall-Llach ha escollit com un dels cinc finalistes el poeta i músic barceloní Víctor Obiols, que sota el seu nom artístic de cantautor, **Víctor Bocanegra**, és finalista al Certamen Terra i Cultura per la seva musicació del poema "Serenada d'hivern", de Josep Carner, que obre el llibre-disc *Sacrilegis* (Godall Edicions, 2017).

Què t'agrada de musicar poemes?
Víctor Bocanegra: D'una banda, el fet de respondre dignament el repte que el poeta insinua quan titula un poema "Cançó", "Càntic", "Cantilena" o "Serenada": sembla que estigui esperant una música avinent per vestir el poema, i d'aquesta manera nosaltres -llegidors, compositors- continuem el diàleg amb el poeta. D'altra banda, que constribuïm a projectar més un poema que considero important convertint-lo en cançó, li donem nova vida mitjançant una melodia i una seqüència harmònica. Com dic en el text publicat al llibre-disc *Sacrilegis*, "afegir màgia a la màgia", un gran plaer quan el resultat s'ho val.

I de "Serenada d'hivern" en concret?
V.B: D'aquest poema de Josep Carner (que justament ja convida a la musicació, és una

"serenada") m'agrada el fet que sigui narratiu, i que s'hi adigui bé una forma de cançó a la manera tradicional, que podria interpretar-se decantant-la cap al bolero, per exemple, o bé cap a la contenció expressiva triada, que l'apropa més aviat a la tradició napolitana, tot i que melòdicament pugui llegir-se, gairebé, com una sardana, pel sentimentalisme, el dramatisme implícit, el desenvolupament harmònic (tot i que no en tingui l'estructura, un dia l'hauria de provar amb cobla!). He connectat amb la bellesa i la perfecció formal amb la qual Carner sempre reïx a expressar allò que es proposa. He hagut de treballar llargament per assolir alguna cosa convincent, però hem de pensar que Carner va refer tota la seva poesia al cap de molts anys d'haver compost la majoria de poemes. El seu rigor formal és extraordinari. I posar-se al seu servei és una font molt rica d'aprenentatge.

Com t'has enfrontat a la musicació i què valores més del poeta triat?
V.B: La musicació, de vegades, és molt intuïtiva en un principi, hi ha un impuls melòdic que se t'endú, i la mateixa arquitectura del vers i de l'estrofa et dicta per on has d'anar. Una forma cançonística (Carner ho fa tot sovint) ja et marca el camí. Hi haurà estrofa i hi haurà tornada. Però després ve la feina fosca d'elaboració. Ajustar-ho tot, veure si funciona, arrodonir, polir les arestes, triar tonalitat adequada, intentar arribar a la perfecció interpretativa, assumint plenament el poema, convertint-te del tot en la veu que parla, que canta, en el poema: la cançó ha de sonar amb la mateixa naturalitat amb què sona el poema quan el recitem. És un procés apassionant, quan te'n surts, esclar! Curiosament, a l'àlbum "Sacrilegis" he repetit amb Carner. Hi ha la "Cançoneta incerta", de la qual, mal m'està el dir-ho, també estic orgullós. Quan aconsegueixes que un poema musicat es converteixi en una cançó "cantable", és un goig. Ho dic perquè no sempre són "cantables" les cançons que se senten arreu. El que dic de Carner és aplicable a molts dels poetes que he triat a "Sacrilegis": Verdaguer, Leveroni, Vinyoli, Vergés... són poetes que conviden a la musicació. I tants altres!

Què et sembla haver quedat finalista en aquesta edició 2017 del premi?
V.B: Per a mi és un honor que un jurat entès, amb autèntics mestres de la cançó, i de la musicació de poetes!, s'hagi fixat en el meu treball. I no és cap llagoteria immoderada; de fet, els cito en el meu llibre-disc, són referents en aquest camp: **Lluís Llach** o **Ramon Muntaner**, però també per mi hi ha un **Toti Soler**, i en part és gràcies a ell que fa quaranta anys que em dedico a la cançó. Tenia ganes de musicar els nostres clàssics, i m'ha agradat poder culminar el projecte, especialment per la feina de complicitat artística que he experimentat amb **Eduard Iniesta**, que hi ha fet una aportació cabdal, en els arranjaments i en la direcció musical.

Per què els cantautors s'han vinculat sovint amb poetes en aquest país?
V.B: Segurament perquè anem plegats en la construcció d'una cultura ancestral i riquíssima, amb un cançoner popular que no ens l'acabem. Perquè la poesia sempre és la parenta pobra de la literatura i necessita que els cantautors la difonguin, i és gràcies a aquest fet que molta gent ha descobert poetes o ha sentit el cuquet de la poesia tot escoltant i aprenent-se cançons. Perquè per a un músic és un estímul descobrir en un poema un motiu de compondre, i perquè per a un poeta és un goig trobar un cantautor que li interpreti l'obra (si ho fa bé, esclar). Tenim la sort que aquests "matrimonis" (poetes-cantautors) han donat resultats molt feliços en la nostra història de la cançó. I a nosaltres ens toca afegir-nos a la cadena i no defallir, ara menys que mai.